

Pot do mlina v bližnji okolici peljala je preko hribca skoz grmovje. Ob tej poti tekel je na drugi strani hribca precej velik potok. Med potjo napadejo dekleta slabosti, zakrene jo malo v stran na bolj skriti in samotni kraj med grme, in nasledek bil je izvršen. Zapeljanega dekleta je groza, obup se je polasti; sklep je gotov in ob enem tudi izvršen. Malo bitje sama zadavi, ustica pa z listjem zamaši in tako mrtvo truplice v globoki tolmun potoka vrže. Tudi to je prišlo brez odloga na dan.

Obe te dve zapeljani revi bili sta h krati sodnji izročeni; britko bilo jih je gledati, kako sta tarnali in roke vili, ko sta jih orožnika odganjala v preiskovalni zapor. Vsaka zapadla je bila šestletnej ostri ječi. Vse to zakrivil je bil nad njima prokleti Plahtač se svojim šnopsom.

Bila je v Zalesji zopet druga hiša, v kateri vdali bili so se vsi odraščeni šnopsu; oče, mati, sinova in 19letna hčer pili so ga vsi kot vodo. In kaj se je slednjič ob taki splošni pijanosti zgodilo? Groza me je povedati.

Prišel se je pošten fant iz okolice v Zalesje ženit ker pa ni deklet poznal, povpraša merodajno osebo za svet. Ta sicer pravi, da se bode v Zalesji teško kaj prida in poštenega dobilo; a vendar se domisli neke dekline, hčere trdnega Zaleščana, ter mu jo nasvetuje in gre še z njim pomagat snubiti. Okoličan bil je lep, čvrst mladenič in v vsem svojem vedenji, govoru in obnašanji videti še popolno nedolžen in nespriden. Zaleščanom je dopadel; zaroka bila je brez ugovorov dognana in priprave za svatbo se prično, oklici minejo in poroka se izvrši. Prav mirno življenje bilo je v tej hiši z novo gospodinja skoz dva meseca in tri tedne. Kar neutegoma zboli in nasledek te bolezni bil je čvrsti deček. Kako se je mladi mož temu čudil, svoje žene do dneva snubitve nikoli videl ni, a sedaj mu pa v tako kratkem času take kolače prinese! Kako bilo je v tej hiši v posledici, misli si vsakdo sam lahko, gotovo pa britko in žalostno vsaj za moža, čeravno bil je dober in krotak, da malo tacih. Revež!

Naši dopisi.

Dobrova 26. novembra. (*Javna zahvala in priporočilo.*) Gospod Ivan Bonač knjigovez na Poljanski cesti h. števil. 10 v Ljubljani, povezal bil je za darila tukašnji šolski mladini ob zadnji cesarski slavnosti tako rekoč kar neutegoma 60 različnih knjig in knjižic v poluplatno, vse delo bilo je kaj lično in trdno izvršeno ter so bili natisnjeni pozlačeni napisi na stranicah. Ko sta podpisana izvršena delo v roke prejela ter priloženi račun prečitala, nista vrjela lastnim očem, ali je res tako, ali se je g. knjigovez morda kaj pomotil, da je račun tako nizek in tako ceno nastavljen za krasno vezanje. In vendar bilo je vse tako.

Po vrhu tega je pa g. Bonač tudi pri njem nakupljene molitvenike za darila otrokom dal zelo po nižani ceni, rekoč, da mora tudi on našim otrokom malo

veselja napraviti. Za vse to izrekava vrlemu poštenjaku slovenskemu tukaj srčno zahvalo.

Priporočava pa tudi ob enem tega izvrstnega knjigoveza prav toplo vsem krajnim in c. kr. okrajnim šolskim svetom, dalje vsem učiteljskim, šolskim in farnim bukvarnicam, kakor tudi vsakemu drugemu posamezniku, da mu izročajo svoje knjige in druge reči v vezanje. Zagotovljeni naj bodo, da ličnejega in cenejega vezarskega dela, kakor tudi točneje postrežbe v tem oziru ne dobodo kmalu kje drugje. To vestno pričava in trdiva iz večkratne lastne skušnje. Toraj svoji k svojim!

Josip Zorc,

predsednik krajnega šolskega sveta.

Matija Rant,

šolski voditelj.

Iz Železnikov 21. nov. (*Raznoterosti*). Lepega vremena v praznik sv. Uršule letos smo se pri nas za to veselili, ker stari ljudski pregovor pravi, da če je ta dan lepo, na sv. Martina dan pa grdo, se potem lahko dobiva in spravlja stelja. Ali sv. Martin nam ni bil postrežljiv. Že ene dni poprej dali so nam od obnebjaja sneg; mislili smo, če smemo tako govoriti, da ga nam je sv. Martin na račun naprej poslal. Pa, motili smo se. Po pregovoru: Če je na sv. Martina lepo vreme, je v treh dneh potem sneg, zgodilo se je tudi v resnici tako. Dan je bil lep, solnčen, in še pred ko v 3 dneh padal je na prejšnji sneg zopet novi. Precej veliko se ga nam je bilo nasulo. Zdaj je, hvalo Bogu! precej zelo zopet skopnil, in ljudje se na vse kriplje pomakujejo za steljo, da bi preskrbeli nedolžni živinici čez zimo topla ležišča, in pa, kar ni nič manj potrebno, da bi imeli na spomlad kaj voziti iz hlevov na njive, gnoj namreč.

V zadnji tretjini meseca oktobra smo imeli tudi pri nas za oni čas neizrečeno hudi mraz. Odkar sta jela nastopati tako zgodnja zima, pa tako pozna spomlad, poletja, t. j. prave toplote pa je od leta do leta manj, silijo se pisalcu teh vrstic mnogokrat v spomin besede prof. dr. Reitlechner-a, katere je govoril v Dunajskem gospodarstvenem kurzu l. 1869 svojim slušateljem. Djal je n. pr.: Zemlja se v svojem sukanji okol solnca od leta do leta čezdalje bolj od njega odmikuje. V teku let oddaljila se bo tako, da bo vse, kar je na njej, mraza poginilo: zemlja in vse na njej bo zmrznilo.

Ali bo res tako, ne zdrznemo se terditi, smo premalo študirani na to. Da imamo pa mraza od leta do leta več, toplote pa vedno manj, sploh je znano.

Praznik sv. Elizabete, kot Ime-dan naše presvitle Cesarice je tukajšna šola po večletni navadi tudi letos prav primerno praznovala. Ozališani je bila od zunaj z zastavami; še lepše pa znotraj. V učni dvorani je bila sprednja stena okinčana z dopersno sliko presvitle Cesarice, katero so obdajali venci, grba državni in deželni, ter zastave: cesarska, bavarska, avstrijske in deželne. Mladina vdeležila se je po ministerialnem ukazu vskupno sv. maše, in potem v šoli še posebej za presvitlo Cesarico molila, Njim slavo-klicala in pela

Cesarsko hymno. Dobil je vsak otrok tudi mali darek v spomin.

Zdravje, hvala Bogu, se nas za sedajni čas še začudo derži. Daj Bog, da ostane tudi zanaprej tako! Pozdravljeni! L.

Iz Ljubljane. — Drugi dan decembra v dan, s katerim dopolni naš cesar 40 let svojega vladanja, bode velik praznik za vso našo državo, akoravno je cesar izrekoma prepovedal vsakako praznovanje tega dneva. — Uradnega praznovanja ne bode, ker ga ne sme biti, toda v tihoti in v javnosti, v vasicah in v mestih praznoval se bode ta praznik hvaležnih avstrijskih državljanov posebno z dobroteljnostjo in s čini milosrčnosti in z molitvijo do Vsegamogočnega v zahvalo za srečno preteklost in s prošnjami, da bi nam Bog še dalje mnogo let ohranil očetovskega modrega vladarja.

— Senca na političnem obnebj. Odkar je nemški cesar Viljem odšel z Dunaja, ne da bi se bil navadno dostojni način oziral na ministerskega predsednika grofa Taaffe-ja, med tem ko je podelil malo pomenljivim osebam odlike, plete se po časništvu govorica o nasprotstvu Bismarkovem proti Taaffe-ju. Nekateri po Bismarku navdihavani nemški listi trdijo brez ovinkov pa tudi brez dokazov, da je grof Taaffe nasproten avstrijsko-nemški zvezi in tej trditvi dodajajo prav abotno-ošabna pretenja. Zelo mali krog politikov je poučen o tem, kar se ravnokar plete za kulisami visoke politike, toda ugibanje dopušča tudi nepoučenemu široko polje: grof Taaffe nikoli ni bil po volji našim levičarjem, najmanj pa onim, katerim se oči vedno obračajo proti Berolinu. Ti gospodje porabili so gotovo prihod nemškega cesarja na Dunaj v to, da so vsi iskali zaveznikov proti Taaffeju v imenu zatiranega Nemštva. Nemški cesar Taaffe-ja ni odlikoval in ga je nekako preziral. Ko ga je pa na to naš cesar odlikoval z izrednim zapanjem po imenovanji grofa Schönborna za ministra, ponovil se je z Berolina časniški naskok na Taaffe-ja s pretvezo, da je on nasprotnik avstrijsko-nemški zvezi. Tu bi znalo biti ugibanje opravičeno, da je nemški cesar sprožil pri prihodu na Dunaj staro Bismarkovo zahtevo po tesnejši zvezi med Avstrijsko in Nemško in a recimo, da bi imela tesnoba zveze se izražati tako, da bi lahko prišla v skrajno nevarnost samostojnost našega cesarstva. Ako bi se res to zgodilo, ni dvomiti, da je minister Taaffe po svoji dolžnosti izrekel odločni „ne“. Da tak odgovor Bismarku ni po volji, je naravno, gotovo pa je, da noben pošten minister avstrijskega cesarja ne more odgovoriti drugače, ako noče Avstrije staviti v eno vrsto z malimi, Pruski podredjenimi nemškimi državami. Ne verujemo, da bi ta dogodba takoj imela resne posledice; zdi se nam pa, da bi ne bilo modro, ako bi naši državniki še le v trenutku preteče nevarnosti obračali svoje oči po bolj zanesljivih prijateljih, celo napačno pa bi bilo, ako bi sami dejansko pomagali graditi za Nemško „most doli do Adrije“. —

Tako nas bode skoraj gotovo v novo leto spremljala pomenljiva senca na političnem obnebj.

— S 1. decembrom t. l. se vožni red na južni železnici, pa tudi na državnih železnicah nekoliko spremeni: Z Ljubljane proti Trbižu odhajajo osobni vlaki ob 6 uri 25 min. in ob 11 uri 40 m. dopoludne in pa ob 6. uri 15 m. zvečer. O vožni premembi južne železnice pa nam premembe še niso naznanjene, čujemo pa, da bode kurir z Dunaja proti Trstu vozil 2 uri kasneje.

— Zdravstveni stan v Ljubljani za 46. teden tekočega leta je primeroma ugoden, ker kaže samo 26.4 umrlih na leto in 1000 prebivalcev tako, da s tem presega Prago, Trst, Gorico, Pulj in Zader. Enako številko z Ljubljano kaže Gradec ugodnejšo pa Dunaj in Celovec. Opomniti pa je, da od umrlih spada 28.6% na bolnice, vrh tega pa pogrešamo teh uradnih izkazih zopet številko, katera nam kaže, koliki del izmed umrlih spada na osebe, ki nimajo bivališča v Ljubljani ker za zdravstvene razmere gotovega kraja morejo odločilne biti le one številke, ki se kažejo pri osebah bivajočih na ravno tem kraji.

— Obrtne strokovne šole v Ljubljani, namreč šola za lesno obrt in pa ona za umetno vezenje in čipkarstvo otvorite se slovesno dne 3. decembra. Poduk za prvo šolo traja 4 leta, oni za drugo pa dve leti in je brezplačen. Vpisavanje v obe šoli pričelo se je ta ponedeljek. Učence spremiti je starišem k vpisu in se sprejmo samo učenci, ki so povoljno dovršili ljudsko šolo in so dopolnili 14. leto. Poduk na obeh strokovnih šolah je v slovenskem jeziku, kateremu se pa dodajajo tudi nemški strokovno-tehnični izrazi.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Razprave državnega zbora ne podajajo nič zanimivega, razprave glede kmetijskega dednega prava so tako obširne, da že tudi onim postajajo dolgočasne, ki so se začetkom zanimali za jedro vprašanja. — Brambovski odsek dovršil je svojo nalogo in pritrdil je novemu vojnemu zakonu po vsem nespremenjenemu. Pri razpravi govorilo se je primeroma malo, pa še to v malo srečni obliki, ker je vladni zastopnik precej osorno odbijal vsako kritično opazko. — Prejšnjo sredo odgovoril je minister pravosodja na vprašanje Steinwenderjevo zaradi nameščenja 5 slovensčine zmožnih avskultantov za Koroško v obče razmeram primerno, vendar pa se je trditev ministrova, da je sicer na Koroškem dosti višjih slovensčine zmožnih sodnijskih uradnikov, čuvala v desniških krogih z malo vernostjo, ker se je ta trditév očitno rodila samo v glavah onih sodnijskih krogov, ki najrajše zanikavajo bivanje Slovencev na Koroškem.

V budgetnem odseku pomikajo se razprave redno dalje in je bil za prve dni tega tedna pričakovana